

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 502/24
30.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Растка Поповића, председника већа, Марка Јоцића и Данка Лаушевића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Росанде Џевердановић Савковић, као записничара, у кривичном поступку против **окр. АА**, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окр. АА, адв. Јасне Милојковић, изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву К.бр. 38/23 од 21.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 10.07.2024. године, а након већања и гласања дана 30.07.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНИМ УСВАЈАЊЕМ жалбе браниоца окр. АА, адв. Јасне Милојковић, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр. 38/23 од 21.03.2024. године, тако што Апелациони суд у Београду, окр. АА, у изречену казну затвора у трајању од 6 (шест) година и 6 (шест) месеци, у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 29.07.2023. године па до 11.03.2024. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана, уз примену електронског надзора, од 11.03.2024. године па надаље, до упућивања на издржавање кривичне санкције која се састоји у лишењу слободе, на основу члана 83 став 4 КЗ, урачунава и време проведено у установи за лечење, док се жалба браниоца окр. АА, адв. Јасне Милојковић, у преосталом делу **ОДБИЈА** као неоснована, а првостепена пресуда, у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К.бр. 38/23 од 21.03.2024. године, окр. АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2 КЗ, па је, применом наведеног законског прописа и одредби чланова 1, 4, 5, 42, 43, 45, 54, 55, 55а и 63 КЗ, те члана 419 ЗКП, осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година и 6 (шест) месеци, у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 29.07.2023. године па до 11.03.2024. године, када му је замењен за меру забране напуштања стана уз примену електронског надзора, па

надаље, до упућивања на издржавање кривичне санкције која се састоји у лишењу слободе. На основу члана 87 КЗ, окр. АА изречена је мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела, и то опојне дроге хероин, укупне бруто масе 253,39 гр. На основу члана 83 КЗ, окр. АА изречена је мера безбедности обавезног лечења наркомана, која ће се извршавати у заводу за извршење казне затвора, све док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора. Обавезан је окр. АА да суду плати на име паушала износ од 5.000,00 динара, све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док ће о трошковима кривичног поступка, који падају на терет окривљеног, суд одлучити посебним решењем.

Против напред наведене пресуде, благовремено је жалбу на одлуку о казни и мери безбедности, изјавила бранилац окр. АА, адв. Јасна Милојковић, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи пресуду Вишег суда у Смедереву, К.бр. 38/23 од 21.03.2024. године, у делу изречене кривичне санкције и мере безбедности обавезног лечења наркомана која ће се извршити у заводу за извршење казне затвора све док постоји потреба за лечењем али не дуже од изречене казне затвора, тако што ће окривљеном АА изрећи најблажу могућу казну, у што краћем трајању, као и да се време проведено на лечењу урачунава у изречену казну затвора, уз захтев да заједно са окривљеним буде обавештена о седници већа.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду, у поднеску Ктж.бр. 532/24 од 13.05.2024. године, предложио је да се жалба браниоца окр. АА, адв. Јасне Милојковић, одбије као неоснована, а пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр. 38/23 од 21.03.2024. године, потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у складу са одредбом члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству окр. АА и његовог браниоца, адв. Јасне Милојковић, на којој је размотрио списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога из жалбе, као и предлога јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, те након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

У жалби браниоца окр. АА, истиче се да је првостепени суд, приликом одлучивања о кривичној санкцији, пропустио да цени све околности предвиђене чланом 54 КЗ, које су од утицаја на висину изречене казне затвора, посебно имајући у виду да је окривљени признао извршење кривичног дела, изразио искрено кајање, те да суд није узео у обзир чињеницу да је у време пресуђења његова ванбрачна партнерка била у другом стању, у деветом месецу и иста се породила марта 2024. године, па самим тим, према ставу браниоца, казном у краћем трајању може се постићи сврха изрицања кривичне санкције, како посебне, тако и генералне превенције.

Међутим, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд правилно утврдио и ценио све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја на одлуку о кривичној санкцији. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног суд је ценио чињеницу да се ради о млађој особи, његове породичне прилике, с обзиром да живи са

ванбрачном супругом и очекују рођење детета, а посебно је ценио чињеницу да је у потпуности признао извршење кривичног дела, којим признањем је допринео бржем и ефикаснијем окончању овог кривичног поступка. Од отежавајућих околности на страни окривљеног суд је ценио чињеницу да је исти више пута осуђиван, и то, како произилази из извештаја из казнене евиденције, пресудом Војног суда у Нишу Ик.бр. 418/02 од 26.12.2022. године, због кривичног дела из члана 217 став 3 СФРЈ, пресудом Окружног суда у Панчеву К.бр.206/05 од 16.02.2006. године, због кривичног дела из члана 245 став 3 ОКЗ, пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.211/14 од 28.02.2014.године, због кривичног дела из члана 203 став 1 КЗ, пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.2129/19 од 03.06.2020. године, због кривичног дела из члана 204 став 1 КЗ, пресудом Другог основног суда у Београду К.бр.226/16 од 12.04.2016. године, због кривичног дела из члана 203 став 1 КЗ, пресудом Основног суда у Панчеву К.бр.252/13 од 13.04.2013. године, због кривичног дела из члана 246а став 1 КЗ, пресудом Окружног суда у Београду К.бр.290/07 од 11.09.2008. године, због кривичног дела из члана 246 став 3 КЗ, пресудом Општинског суда у Ковину К.бр.311/07 од 05.02.2009. године, због кривичног дела из члана 204 став 1 КЗ, пресудом Основног суда у Смедереву К.бр.574/17 од 15.01.2019. године, због кривичног дела из члана 246а став 1 КЗ, пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.59/17 од 13.02.2017. године, због кривичног дела из члана 246а став 1 КЗ, пресудом Основног суда у Панчеву К.бр.745/20 од 13.11.2020. године због кривичног дела из члана 246а став 1 КЗ, пресудом Основног суда у Панчеву К.бр.792/22 од 08.02.2023. године, због кривичног дела из члана 246а став 1 КЗ, а према извештају референта за извршење кривичних санкција, окривљени је казну затвора по пресуди Првог основног суда у Београду К.бр.2129/19 издржао у периоду од 29.12.2021. године до 29.11.2022. године, а по пресуди Основног суда у Смедереву К.бр.574/17 казну затвора у просторијама у којима станује, без електронског надзора, издржао је у периоду од 05.12.2019. године до 04.08.2020. године.

Имајући у виду да је окр. АА више од два пута осуђиван за кривична дела учињена са умишљајем, на казну затвора у трајању од најмање 1 године, и то пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.2129/19, због кривичног дела из члана 204 став 1 КЗ и пресудом Основног суда у Смедереву К.бр.574/17, због кривичног дела из члана 246а став 1 КЗ, те да од дана отпуштања са издржавања казне затвора од најмање 1 године, до извршења новог кривичног дела за које му се суди, није протекло 5 година, то је првостепени суд правилно поступио када је, у конкретном случају, применио одредбу члана 55а КЗ, који регулише институт вишеструког поврата.

Међутим, иако је првостепени суд правилно нашао да има места примени одредбе члана 55а КЗ, исту одредбу није применио адекватно, односно казну затвора у трајању од 6 година и 6 месеци, није изрекао сагласно одредбама наведеног члана. Наиме, распон прописане казне представља размак од минималне казне затвора која је прописана за одређено кривично дело до максималне казне затвора прописане за то дело, а половина распона из члана 55а став 1 КЗ, представља средњи број у том низу бројева и може се израчунати тако што се од максимално прописане казне одузме минимум исте, та разлика подели са 2, а потом на тај резултат дода минимална казна. Сходно изнетом, првостепени суд је морао од броја 10 да одузме број 3 (прописана казна од 3 до 10 година затвора) и затим број 7 подели са 2, што је број 3,5, а потом на тај број дода минималну казну која износи 3 године, те би, у конкретном случају,

значило да број 6 и по представља половину прописане казне затвора за кривично дело из члана 246а став 2 КЗ, па би 6 година и 7 месеци казне затвора, било изнад половине распона прописане казне. Како у конкретном случају јавни тужилац није изјавио жалбу, Апелациони суд у Београду је могао само да констатује да је првостепеном пресудом повређен кривични закон у корист окривљеног.

Према оцени Апелационог суда у Београду, основано се у жалби браниоца окр. АА, истиче да првостепени суд, приликом изрицања мере безбедности обавезног лечења наркомана из члана 83 КЗ, није навео да се, на основу члана 83 став 4 ЗКП, време проведено у установи за лечење, урачунава у казну затвора.

Наиме, одредбом члана 63 став 1 КЗ, прописано је да се време проведено у притвору, на издржавању мере забране напуштања стана, као и свако друго лишење слободе у вези са кривичним делом, урачунава у изречену казну затвора, новчану казну или казну рада у јавном интересу, а одредбом члана 83 став 4 КЗ, који регулише обавезно лечење наркомана, прописано је да се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора.

Имајући у виду наведено, Апелациони суд у Београду је, делимичним усвајањем жалбе браниоца окр. АА, првостепену пресуду преиначио у делу одлуке о кривичној санкцији, односно мери безбедности обавезног лечења наркомана, тако што се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора, док је жалбу браниоца окр. АА, у преосталом делу, одбио као неосновану и првостепену пресуду, у непреиначеном делу, потврдио.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Росанда Џевердановић Савковић,с.р.

Председник већа-судија
Растко Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић